

Vălul de mătase

**MÂNGÂIEREA
SUFLETULUI**

PRESTIGE

București - 2019

CUPRINS

NU JUDECA.....	6
NOAPTE.....	7
VIAȚĂ.....	8
LENT.....	9
PASUL.....	10
CĂUTARE.....	11
FINEȚE.....	12
ASEMĂNARE.....	13
APOTEOZĂ.....	14
NELINIȘTE.....	15
ÎNVIEREA.....	16
EU.....	17
PASUL.....	18
ANAPODA.....	19
UNDEVA.....	20
MIRAJ.....	21
PUNCTUL.....	22
EA.....	23
CREDE.....	24
E GREU SĂ FI MAESTRU... ..	25
LECȚIA.....	27
HARUYA (PRIMĂVARA).....	32
CHESA DE MĂTASE.....	37
KUNDAI.....	43
JOCURI DE CUVINTE	
ÎNȚELEPCIUNE CULTIVATĂ.....	44
RUGĂCIUNE.....	69
CELE TREI CĂLĂTORII ALE PATRIARHULUI.....	98
TREZEȘTE-TE CÂND EU ÎȚI CÂNT!.....	104
EA.....	109
RELATIV.....	110
FUNDAL.....	111

NU JUDECA...

Într-o zi, la maestrul Tilopa a venit un om îmbrăcat modest, cu picioarele goale și cu privirea rătăcită. Maestrul i-a oferit cele mai bune haine și a pus în fața lui cele mai alese bucate. Kundai, într-un acces de gelozie, a strigat:

— Acest om a făcut foarte mult rău, este un nelegiuit, poate a și Ucis. Îl cunosc!

Maestrul a privit trist ochii lui Kundai.

— Cine ești tu să judeci? Și pe tine te-am primit cu brațele deschise, deși ești un Criminal!

— Cine? Eu?

— Da, tu.

— E o confuzie! Eu n-am ucis nici măcar o muscă!

— Confuzie este-n mintea ta (numai la muște și-e gândul). Dar nu uita. Îți Ucizi Sinele clipă de clipă, lăsând să crească-n tine semințe Otrăvite! Și asta e cea mai cumplită Crimă care poate exista! Ignoranța ta!

Kundai și-a plecat capul în tăcere și a părăsit încăperea.

Afară, ploaia Dansa liniștită.

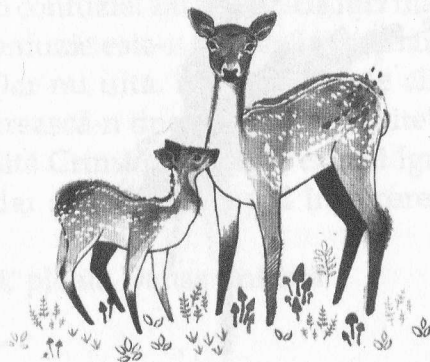
NOAPTE

Statueta de Jad se oferi nopții ca o Ofrandă. Numai atunci prindea Viață. Când Luna își lăsa trena Regală peste lume. Putea să se miște în voie. Își trăia intens orele, dansând cu Balerina de Alabastru. Orologiul cel vechi privea liniștit la dansul lor Mistic.

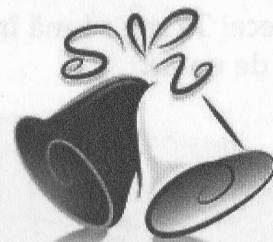
VIAȚĂ

Apa venea cu putere mușcând din malurile ostenite. Se-aclea pădurea sub biciul ei liliachiu. Căprioara își găsi un adăpost lângă trunchiul unui fag rupt. Probabil că astăzi Vânătorul n-o să vină (gâdea). Închise ochii și adulmecă aerul proaspăt și curat. TRĂIA!

LENT

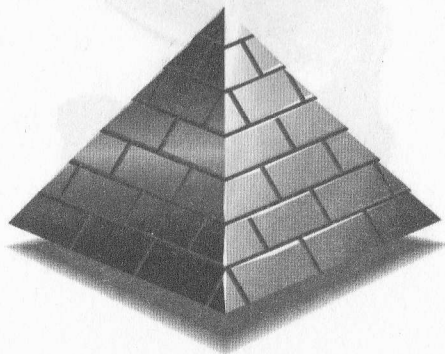
Clopotul de Sticlă se mișca între cele 33 de sunete ale sale. Copilul îl atinge ușor, înțelegându-i ritmul. Era un mesaj scurt și magnetic, ce-și disputa frecvența cu mare intensitate.

PASUL

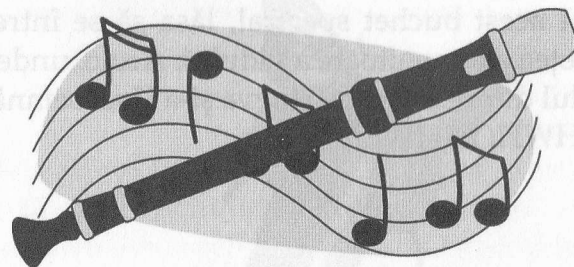
Diametral opus. O Piramidă și-un punct luminos în capăt. Mă-ndreptam către el respirând ușurată. Corpul parcă nu atingea pământul. Levitam. Amintirile s-au lăsat șterse de pe Stampa Minții. N-aveam nevoie de ele. Călăuza îmi făcea un semn discret că sosise vremea. Și totuși refuzam să înțeleg. Iubeam prea mult fluturii și această dimensiune pe care eram invitată s-o părăsesc. L-am privit pe Joshua și, plângând, i-am spus:

– Nu pot pleca! Te rog să mă înțelegi! Rădăcinile-mi sunt prinse de umăr!

CĂUTARE

Prins între Regatul Tăcerii și-o lume plină de zgomot, tânărul Tanar-kan încerca să-și definească sunetul Matricei. Un Luntraș ce număra rând pe rând existențele, cu pas ușor. În căutarea Iubirii. Acest Flaut neobosit ce-l atingea cu blândețe învăluindu-l uneori în Uitare.

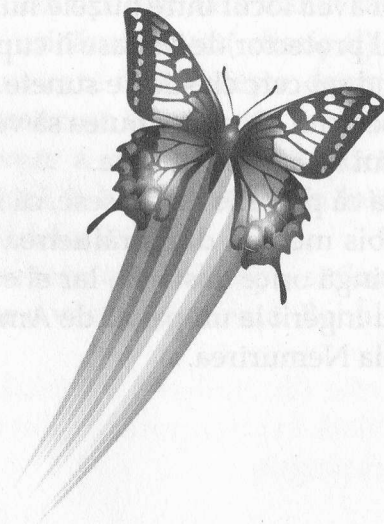
FINEȚE

Copilul stătea aplecat contemplând apa. De la înălțimea ochilor, levita, adunând cu privirea, Corali. Marea îl îmbrățișa Matern lăsând lacrimile ei sărate și pline de alge, să-i spele obrajii purpurii. Alerga, rătăcind nisipul auriu, către cealaltă parte a țărmului, urmărind un Pescăruș ce transforma cu aripile-i nevăzute, forme eterice. Norii călătoreau nestingheriți alunecând Angelic pe umerii Cerului. Un pescar bătrân zâmbea, persecutând clipele într-un punct fix. O femeie își alăpta copilul sărutându-i fruntea. Iar el, prindea cu mânuțele, Entități nevăzute și lumi paralele. Tot acest buchet spectral, lăsa să se întrevadă frumusețea ademenitoare a vidului. Acolo, undeva, la intervalul dintre 2 Atomi, cineva și-a lăsat semnătura:

YHWH(YAHWEH)

ASEMĂNARE

Pe măsuța din lemn de Nuc, Sonia își uitase mânușile. Misha le strânse la piept ca pe-un copil. Își simțea inima frângându-se în flori de curcubeu. Nu vreo patimă ascunsă îi măcina tâmpile ci o dragoste ce-și avea sălașul dincolo de granițele trupului. Sonia îi amintea de Natasha(mama lui). Aceiași candoare, același zâmbet, aceiași finețe...

APOTEOZĂ

Sunetul Viorii își înalță notele spărgând Apocaliptic geamul de mătase al formelor. Spectral. Vibrând în aceeași direcție cu întregul Cor Universal al florilor de Cireș.

Mâinile Violonistului își găsiră locul de grație printre note. Își cauta Inima, atingând apoteotic arcușul ce nu-și găsea liniștea, arcuindu-se după sufletul Instrumentului.

Era ca un surghiun molatec, o participare a tuturor elementelor matematice în această melodie secretă ce-și avea locul între buzele lui și trupul ei.

Un val protector de Mătase îi cuprinse pe amândoi, formând un cerc elastic de sunete.

Închise ochii. Doar așa putea să vadă cum vioara, în mâinile lui își afla Mântuirea.

Simțea că puterile îl părăsesc, că se va prăbuși în propriul Abis mental, dar strălucirea Perlei îi dădea forța să învingă orice obstacol. Iar el era un călător ce se oprise cu Îngerii la un pahar de Ambrozie.

Își trăia Nemurirea.

NELINIȘTE

Trupul robust ascundea o sensibilitate transparentă. Nu-i puteai afla secretul. Sufletul locuia într-o odaie cu ușile închise.

Darul cu care fusese înzestrat era un Mugur fin ce aștepta anotimpul Renașterii. Nu înțelegea obscurul lumii în care venise să transceadă această dimensiune grosieră. O zestre genetică (a Zeilor lumină) îi străpungea liniștea Atomilor, căutând un loc de repaos. Dorea odihnă.

Numai așa se putea Elibera, depășindu-și barierele, spărgând toate tiparele, fără teamă sau regrete.

În spatele oricărui devot(discipol) se afla un Maestru nevăzut care-i călăuzește drumul, neatîngându-l nici măcar cu-o șoaptă.

Singura avere a unui om este Fructul pe care reușește să-l aducă la Maturitate... în interior (când vine vremea Roadelor).

Nimic nu se termină. Reîncepe, strângând în deșaga existențelor o vastă experiență. Bobul de grâu al Conștiinței.